

STRETNUTIE PRIATEĽOV blahoslavenej Márie Celesty CROSTAROSA

Marec 2021

Pyšná princezná a beznádejne zaľúbený Kráľ

alebo

Tajomstvo Zvestovania Pána

Kam ma to vedieš, Bože môjho srdca, Slovo, božský Milovník? Aká krása sa ukrýva v malom nazaretskom domčeku, kde si sa ukryl na dlhý čas 30 rokov, aby si rozdával ľuďom z plnosti svojich bohatstiev..!

Týmto slovami začína blahoslavená Matka Mária Celesta Crostarosa jednu zo svojich „meditácií“ v diele Vnútná záhradka, ktoré písala pre všetkých laikov v Cirkvi, ktorých Pán nejakým spôsobom spojí s jej životom. Kedysi som

spomínala, že blahoslavená Mária Celesta bola taká fascinovaná „každodennosťou“, ako privilegovaným priestorom a časom pre život s Bohom, že napísala dve série meditácií o skrytom živote Ježiša v Nazarete- dve meditácie na každý rok Ježišovho skrytého života (spolu cca 60 meditácií). Dnes vás pozývam započúvať sa do jednej z nich (mimochodom, je to meditácia o 16-ročnom Ježišovi) a otvoriť svoje srdce ohňu, ktorým nás chce aj dnes zapáliť- ohňu lásky k Pánovi.

Meditácia, ktorú vám dnes ponúkam, je pravdupovediac trochu .. povedzme- prekvapujúca. A určite veľmi „iná“. Keď sa ju totiž Mária Celesta chystá písať, náhle odrazu prerušuje svoj spôsob a štýl, ktorý používa pri písaní všetkých predošlých meditácií (a aj nasledujúcich) a začína písať príbeh- akoby doslova rozprávku! Všetci múdri ľudia, ktorí študovali osobnosť a diela Matky Celesty hovoria o tom, že všetky svoje diela píše, akoby nepísala, ale akoby ich svojim adresátom jednoducho rozprávala (pripisujú to jednoznačne tomu, že nikdy nedostala formálne vzdelanie a aj písať sa naučila sama- s pomocou Božej milosti). Môžeme si teda teraz tak trochu zavrieť oči a ako deti sa započúvať do rozprávania našej Matky Celesty; je to príbeh, ktorý napísala pred 300 rokmi pre každého z nás. Akoby takmer rozprávka, ale skutočnejšia ako akýkoľvek skutočný príbeh v dejinách!

Kde bolo, tam bolo...

... bol raz jeden všemohúci Kráľ. Blahoslavená Mária Celesta začína svoje rozprávanie jasavou oslavou a chválospevom, ktorý vytryskuje z hĺbín jej srdca, očareného a uchváteného naším Bohom v Jeho sláve, veľkosti, moci a majestáte. A nenachádza lepšie slová, ktorými by mohla vyjadriť svoje zvelebenie, ako slová všetkých svätých v nebi: „Vzdávame Ti vďaky, Pane Bože Všemohúci, ktorý si, ktorý si bol a ktorý prídeš, že si sa ujal svojej veľkej moci a začal si kraľovať!“ (Zjv 11,17) Mária Celesta zveľbuje Kráľa kráľov, ktorý prichádza, aby zaujal kráľovstvo, ujal sa svojej vlády a začal kraľovať. „**Za horami za dolami...**“ - Mária Celesta pokračuje a rozpráva o tomto kráľovstve, tak vytúženom pre Kráľa. Hovorí o tom, že týmto kráľovstvom je srdce každého človeka: „ **Ujal si sa svojho kráľovstva - ved' už od počiatku si si stvoril**

Ľudské srdce pre seba, ako svoj trón! Áno, ľudské srdce si urobil svojím trónom, a tu prebývaš s potešením (spokojnosťou, rozkošou): až tak Ťa zredukovala¹ nadmiera Tvojej božskej lásky!“ Mária Celesta rozpráva o Kráľovi, ktorý- hoci Mu patrilo úplne všetko, celý vesmír a celý svet, mal všetko a nechýbalo Mu nič- si vybral za svoje kráľovstvo ľudské srdce, aby práve tu prebýval, zasadal, radoval sa, kraľoval... Mária Celesta s dojatím rozpráva o nepochopiteľnej „rozkoši, spokojnosti a potešení“, aké nachádza všemohúci a ten najbohatší Kráľ v biednom, úbohom príbytku- chatrči- akým je srdce hriešneho človeka. A tiež o Jeho jednoznačnej a nekompromisnej voľbe práve tohto za svoje vytúžené kráľovstvo. Mária Celesta nad tým akoby krúti hlavou a napokon sa zmôže iba na jediný povzdych- lepšie povedané- výkrik, ktorým sa obracia na tohto nepochopiteľného Kráľa a ktorý zhrňuje všetko, čo prežíva a čo nedokáže vmestiť do slov: **„Až takto Ťa zredukovala nadmiera Tvojej božskej lásky!!!“** Mária Celesta hovorí o Kráľovej nadmernej- príliš veľkej- láske, ktorá Ho pohla zostúpiť z neprístupného majestátu svojej slávy v nebesiach, aby žil s nami v našej realite.. Boh si stvoril človeka- z lásky a pre lásku; ako bytosť, ktorú túžil zahrňať svojou láskou; ako bytosť, ktorou túžil byť milovaný. Ježiš raz povedal bl. Márii Celeste, že **„keď sa dvaja priatelia navzájom milujú, jeden žije v srdci toho druhého.“** Boh- večný a najvyšší Kráľ- túžil po človeku, aby žil v ňom, ako vo svojom nadovšetko milovanom, vytúženom a vyvolenom kráľovstve, a aby človek žil, prebýval v ňom. Túžil po tomto intímnom vzájomnom spoločenstve; spomeňme si na prvé kapitoly knihy Genezis, na to, ako sa Boh prechádzal s človekom po záhrade Edenu, pred tým, ako človek padol... Pre Boha to bolo už vtedy- pred pádom človeka- hlbokým ponížením sa, toto spoločenstvo s človekom. Pre Boha bolo však toto „uponíženie sa“ celkom iné, ako ho vnímame my. On tak veľmi miloval človeka, že to- mohli by sme povedať- nevnímal ako uponíženie sa, v zmysle niečoho negatívneho. (Aj napriek tomu, že medzi Bohom a človekom bola vždy nekonečná „vzdialenosť“, odlišnosť, nepomer- veľkosti a malosti.) Rovnako, rodič nevníma ako negatívne poníženie sa, keď si kľaká na zem k svojmu maličkému dieťaťu a hrá sa s ním, napodobňuje jeho „reč“, jeho zvuky, napodobňuje jeho spôsoby, robí všetky tie bláznivé (a tak veľmi smiešne) gestá, opičky, bľabotanie, len aby sa „dostal na rovnakú vlnu“ so svojím maličkým dieťaťom, aby s ním nadviazal vzťah, komunikáciu, primeranú pochopeniu, vnímaniu a schopnostiam dieťaťa, aj keď pre dospelého rodiča je to objektívne ponižovaním sa, zredukovaním sa. Ale Bohu- ako píše bl. Mária Celesta- to vo svojej nadmernej láske vôbec neprekáža; Blahoslavená Matka Mária Celesta výstižne používa práve tento výraz, keď sa v úzase nepochopiteľným bláznovstvom Božej lásky k človeku, na Neho obracia: **až takto veľmi si sa zredukoval kvôli človeku!**

... a všetci žili šťastne až kým nepomreli... ?

Blahoslavená Mária Celesta pokračuje vo svojom rozprávaní. Až doposiaľ bolo všetko takpovediac v poriadku a zdalo by sa, že to bude takto pokračovať až do „ a všetci žili šťastne, až kým nepomreli“. Ten najmocnejší Kráľ, ktorý si len zo svojho slobodného a nepochopiteľného rozhodnutia stvoril človeka, aby ho miloval a zahrňal každým dobrodením- čo iné by sme očakávali? Čo iné by sa dalo čakať, ako odpovedá- láskou na lásku tohto milujúceho Kráľa a Dobrodincu? Čo iné by sme čakali ako úctu, oddanosť a poslušnosť? Vskutku- „a všetci žili šťastne až kým nepomreli“ sa zdá byť tým najvhodnejším a najprimeranejším koncom. Ale nie je tak- a vie to aj Mária Celesta. A preto pokračuje verne realite. Po láskyplnej oslave nepochopiteľného Kráľa- nepochopiteľného vo svojej bláznivej láske k úbohému človeku- nastáva zlom. Mária Celesta vo svojej rozprávke- príbehu o Kráľovi- začína rozvíjať zápletku. Nastáva skutočná dráma...

‘Ujal si sa svojho kráľovstva’- ved’ už od počiatku si si stvoril ľudské srdce pre seba, ako svoj trón! Áno, ľudské srdce si urobil svojím trónom, a tu prebývaš s potešením (spokojnosťou, rozkošou): až takto Ťa zredukovala nadmiera Tvojej božskej lásky! Ale nevďačný človek Ťa zradne vyhnal a neuznal Ťa ako svojho skutočného Kráľa...

¹ Dosl. „a tale **ti ridusse** l’ eccesso del tuo divin amore”- synonymá: zmenšiť, obmedziť, znížiť, zredukovať, prispôsobiť, zbedačiť, ožobrať

Tak toto je skutočne nepochopiteľný zvrät, nečakané zauzlenie... Tak nepochopiteľné, ako pád človeka v Raji. Ako hriech, neposlušnosť človeka voči Bohu, ktorý „nerobil nič iné“, ako ho miloval a zahŕňal dobrodeniami... Ako však na tento nečakaný zvrät zareaguje Boh? Čo urobí Kráľ z nášho príbehu- ako zareaguje na toto nepochopiteľné konanie- hriech- človeka? Zareaguje presne tak, ako Mu je vlastné- ešte nepochopiteľnejšou, bláznivejšou, väčšou láskou!

Boh v prestrojení - Kráľ prezlečený za sluhu

Ale keď Ťa nevďačný človek zradne vyhnať a neuznal Ťa ako svojho skutočného Kráľa, Ty, úplne zachvátený vášnivými plameňmi lásky (carità), nechcel si ho znovu získať silou spravodlivosti a s mocou svojho všemohúceho ramena, hoci jediným úkonom svojej vôle by si sa mohol pomstiť a zničiť (vyhladiť) túto opovážlivosť a trúfalosť človeka.

A tu sa náš príbeh, rozprávanie blahoslavenej Márie Celesty, nápadne podobá československej rozprávke o Pyšnej princeznej z roku 1952 . Mária Celesta odhaľuje Božie Srdce až „do dna“. Rovnako ako sa kráľ Miroslav, ktorý túži získať pyšnú a márnivú princeznú Krasomilu, rozhodne prestrojiť sa za obyčajného záhradníka a prichádza hľadať si službu v jej zámku, rovnako koná aj náš Kráľ- náš všemohúci Boh. Ako žasne Mária Celesta: „***nechcel si ho (človeka) znovu získať silou spravodlivosti a s mocou svojho všemohúceho ramena***“ a počúvajme, čo hovorí ďalej:

Čo len potrebuješ Ty, Láska moja, od tohto úbohého červíka, Ty, ktorý si večným Kráľom, ktorý vládneš (kraluješ) vo svojej blaženej Večnosti? Celé toto nekonečné kráľovstvo ukrývaš a prichádzaš ako sluha. Zaodetý do ľudského tela prichádzaš slúžiť človeku a honosíš sa týmto titulom lásky- titulom „syn človeka“.

A pokračuje, a v jej slovách- priam *hlase*- cítiť úžas a hlboké dojatie:

Vymenil si nesmiernu slávu svojho večného kráľovstva, ktorému nebude konca: „A jeho kráľovstvu nebude konca“- spieva veľký archanjel Gabriel do uší Tvojej najsvätejšej Matky, keď k nej prichádza ako vyslanec pri Tvojom počatí a vtelení.

Celé toto Kráľovstvo, ktorému nebude konca, však zamieňaš a ukrývaš, a znižuješ sa - ponížuješ sa do opravdivej pokory. Odkladajú sa preč všemohúce zbrane a všetko sa premieňa v tento Tvoj pokorný a skrytý život. Nechceš kralovať nad mojím srdcom so zbraňami všemohúcej spravodlivosti, ale celú svoju všemohúcnosť vkladáš (doslova investuješ) do pokory. A s úžasnou jemnosťou lásky (amore) zápasíš (bojuješ), víťazíš a kraluješ! S týmito zbraňami (výzbrojou) lásky (amore) zasahuješ ľudské srdce, zraňuješ ho a víťazíš nad ním (premáhaš ho). A prestrojený v livrej² sluhu, môj Pane, v odeve mojej úbohosti, ako Boh a Človek, zmocňuješ sa tohto kráľovstva a získavaš ho s tak jemnými a láskavými zbraňami tvojej úžasnej pokory: «ujal si sa svojej veľkej moci a začal si kralovať»!!! Takto si sa svojou božskou mocou a uponížením sa urobil kráľom ľudských srdc, chcúc prebývať medzi nami tak neznámy, a ako sluha slúžiť človeku, Tvojmu stvoreniu. V tomto položení (stave) si obohatil sluhu a kraluješ s výzbrojou svojej moci.

Boj o princeznú a definitívne víťazstvo Kráľa

„ Počuli sme“ rozprávanie Márie Celesty o Kráľovi, beznádejne zamilovanom do svojej „pyšnej princeznej“, ktorej dal všetko- celé Srdce na dlani a ktorá ho odmietla, zradila, ... o Kráľovi, ktorý „nemohol“ urobiť nič iné, ako sám sa vybrať za ňou. Mária Celesta nám rozpovedala, ako sa tento najmocnejší, najslávnejší

² Livrej- rovnošata, ktorú používalo služobníctvo v bohatých rodinách za čias Matky Celesty.

a najbohatší Kráľ rozhodol zanechať všetko z lásky k nej, ako všetko opustil, ako odložil svoje kráľovské rúcho a odznaky svojej veleby a moci, zložil zbrane, odložil všetku svoju výzbroj, svoje brnenie a prezliekol sa za obyčajného človeka- a nie len to. Prezliekol sa za sluhu a vstúpil do služby pyšnej princeznej a takto- práve takto- bez zbraní, moci, slávy a veleby- v poníženej službe svojej milovanej napokon dobýja, získava jej srdce! Jej pyšné, necitlivé srdce, ktoré Ho pred tým odmietlo a bolo voči Nemu ľahostajné, nakoniec zasahuje Jeho poníženosť, Jeho oddanosť, Jeho služba a zraňuje ho táto Jeho láska. Mária Celesta volá bez dychu:

S úžasnou jemnosťou lásky zápasíš (bojuješ), víťazíš a kraľuješ! S týmito zbraňami (výzbrojou) lásky zasahuješ ľudské srdce, zraňuješ ho a víťazíš nad ním (premáhaš ho). A prestrojený v livreji sluhu, môj Pane, v odeve mojej úbohosti, ako Boh a Človek, zmocňuješ sa tohto kráľovstva a získavaš ho s tak jemnými a láskavými zbraňami tvojej úžasnej pokory: «ujal si sa svojej veľkej moci a začal si kraľovať»!!!

.. a pokračuje ako dvorný igris , ktorý spieva svojmu Pánovi, alebo ako očarená Kráľova nevesta-princezná, napokon premožená Jeho láskou:

Ó úžasná láska, o akej nebolo nikdy slýchať, Slovo Láska moja! Kráľ pokoja- ako správne spieva svätá Cirkev- Kráľ pokoja, tichý a pokorný srdcom! Aké vďaka Ti len môže vzdať ľudské srdce, aké chvály Ťa dokážu zveľbiť a osláviť, Slovo božský Milovník, za toľké nadmiery (Mária Celesta používa slovo, ktoré znamená rovnako aj „výstrelky“) a milostné vynálezy, ktoré vynášla Tvoja večná múdrosť a velebná všemohúcnosť)?!

Keď nám Mária Celesta rozpráva svoj príbeh- rozprávku o Kráľovi a pyšnej princeznej- dobre si uvedomuje, že tento príbeh je príbehom o Bohu a o každom ľudskom srdci, a teda aj jej vlastným príbehom; Boží plán, nápad, prísť nás spasiť a vykúpiť za cenu vlastného života, odložiť svoj majestát a zrieknuť sa všetkého a prijať prirodzenosť sluhu- nazýva s odvážnou prostotou a priamosťou opravdivej nevesty milostnými výstrelkami a vynálezmi..! Táto rozprávka o tak bláznivo zaľúbenom Kráľovi je aj naším príbehom! Toto nám chce povedať Mária Celesta, ktorá ju nenapísala do svojho osobného duchovného denníka „Rozhovory duše s Ježišom“, ale zaradila ju do meditácií určených pre ľudí, nie vyvolených, nejakú elitu, ale práve pre laikov, pre tých „obyčajných“ ľudí v Cirkvi- jednoducho pre všetkých!!! Každý z nás je pre Boha Jeho milovanou, Jeho dieťaťom; každý z nás je kráľovským dieťaťom- princom- princeznou tohto najvyššieho a všemohúceho Kráľa, získaným za cenu Jeho krvi. Mária Celesta hovorí o tom, že to kvôli nám- každému jednému z nás- neváhal opustiť všetko, svoju slávu v nebi, prestrojil sa za sluhu a slúžiť nám- a takto si získať naše srdce...

Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec – naš príbeh však pokračuje!

Súčasťou „meditácie“, príbehu- rozprávky, ktorú sme spoločne „počúvali“, je aj chválospev blahoslavenej Matky Celesty na nazaretský domček. Je to nesmierne silné doslova vyliatie srdca. Pre Máriu Celestu sa totiž všetko to odohralo práve tam..- Zvestovanie Pána, ktoré v Cirkvi slávime práve dnes, aj Jeho tichý, jednoduchý, ukrytý život Služobníka... Pri Zvestovaní v Nazarete Pán zjavuje Panne Márii svoj plán – pre to, aby si získal naspäť ľudské srdce, svoje vytúžené kráľovstvo a príbytok- odložiť svoj Majestát a stať sa Človekom; v Nazarete potom žije 30 rokov ako tesár, ako služobník všetkých...

O niekoľko dní budeme sláviť Veľkonočné Trojdnie- konečný boj nášho Kráľa o srdce každého z nás. Dovoľme Mu, aby nás voviedol do hlbokého tajomstva tých dní. Nechajme sa voviesť do Večeradla a kontemplujme Boha- Človeka, ktorý- vo vedomí, že Mu Boh Otec dal do rúk všetko, a že od Boha prišiel a k Nemu odchádza- vstáva od stola, zoblíeka si odev, prepasuje sa zásterou a pristupuje k nám. Dovoľme Mu, aby sa nás dotkol- tých najzranenejších, najnečistejších oblastí nášho života.. dovoľme Mu poslúžiť nám, umyť nás..

Na záver sa môžeme pomodliť spolu s blahoslavenou Matkou Máriou Celestou a jej slovami, ktoré venovala Pánovi v jednej zo svojich meditácií o Zvestovaní:

„Požehnaný Plod Máriinho lona, kto ťa dokáže osláviť a odvdáčiť sa ti tak, ako si to zasluhuješ? Rovnako ako si ty s nekonečnou láskou vyčkával na vytúženú hodinu svojho vtelenia, aby si sa v Máriinom lone zjednotil s ľudským telom, aj ja túžobne vyčkávam hodinu môjho zjednotenia s tebou a moju premenu v tebe, pravdivý život môjho srdca!“ (Adventné meditácie, 3)